

jeg har haft Lejlighed til at raadføre mig med. Og saa tilføjede Finansministeren, hvad der jo er Skik, naar det er Venstre, der optræder: Det er ikke nogen særlig nobel Tankegang nu at fremstille Sagen, som om Glückstadt har haft en Finger med i Spillet, og det er, sagde Ministeren, ogsaa en giftig Mistænkeliggørelse.

Ja, nu foreligger Kommissionens Rede-gørelse. Der findes paa Side 191 i det, som jeg kalder 1ste Del, en Omtale af Laanene i 1920, og det oplyses deri, at Vekselerer Schiøler overfor Finansministeren har fremsat en Plan, hvorefter der stilledes til Raadighed ved indenlandsk Laan, optaget hos Skibsrederne, 150 Mill. Kr. til en betydelig lavere Udgift for Staten, end den senere fik ved Dollarslaanet. Og saa hedder det derefter, efter at det er sagt, at denne Plan var forebragt Finansministeren, at saa hørte Schiøler ikke mere til Sagen. Nej, men derimod meddeler Beretningen, at saa drøftede Finansministeren Sagen med Glückstadt, og Glückstadt fraraadede Optagelsen af det indenlandske Statslaan. Der foreligger ogsaa en Skrivelse af 1. Oktober 1920 fra Nationalbanken, hvori den siger, at den principielt fraraader at optage udenlandske Laan — udenlandske Laan. Der forhandlede ikke med Nationalbanken, hedder det videre, men da Sagen var i Orden, da Finansministeren og Glückstadt i Fællesskab havde truffet Beslutningen, fik Nationalbanken den fuldbyrdede Kendsgerning at vide.

En Sammenligning mellem denne Beretning og Finansministerens Tale — den findes Sp. 521 i Folketingstidenden — styrker jo ikke Troværdigheden af, hvad der fremsættes fra Ministerbænken, og nogen stor Respekt for Finansministerens Indignation og Tale om Mistænkeliggørelse faar man naegtelig heller ikke. Han optræder indigneret over, at man foregiver, at Glückstadt har haft en Finger med i Spillet, fortæller, at dette er simpel Mistænkeliggørelse; og saa kommer Beretningen og konstaterer, at Finansministeren bogstavelig talt ingen andre har raadført sig med end Glückstadt! Finansministeren siger, at alle finanskyndige var enige om at mene, at det var umuligt at optage indenlandske Laan; nu foreligger Kendsgerningen, der siger, at Nationalbanken har fraraadet det udenlandske Laan! Og Beretningen konstaterer, at Finansministeren overhovedet ikke har ført Forhandling med Nationalbanken, men har indskrænket sig til at gøre, hvad Glückstadt befalede ham

at gøre! Altsaa, Kommissionsberetningen, som nu foreligger, konstaterer paa dette afgørende Punkt, at det ærede Medlem Hr. Borgbjerg havde Ret, Finansministeren havde Uret her for nogle Maaneder siden.

Ogsaa om Laanet af 1921 har der været ført Forhandling, og om dette sagde Finansministeren (Sp. 525), at det var almindeligt anerkendt den Gang, at det var rigtigt at optage Laanet i Udlandet, særlig i Amerika, men han erkender for sit Vedkommende, at ved den Lejlighed kunde der maaske snarere have været Grund til at tænke paa Optagelse af et indenlandsk Laan, og i den Anledning, siger han, „havde jeg Samraad med Nationalbanken og andre Hovedbanker om det Spørgsmaal“, men „der var ganske afgjort Stemning for, at det burde optages i Udlandet“.

Nu kommer Bankkommissionens Beretning, som siger (I. Del S. 196), at Firmaet R. Henriques jun. havde henvendt sig til Statsminister Neergaard og fraraadet et udenlandsk Statslaan, idet Firmaet mente for sin Del at kunne fremskaffe en betydelig Del af den Sum, der ønskedes; Firmaet erklærede ogsaa, at det, om galt skulde være, og Laanet skulde optages i Udlandet, formentlig kunde skaffe bedre Betingelser i Udlandet end Glückstadt, men Regeringen havde formentlig da allerede bundet sig til Glückstadt. Ja, det var jo Sagen i 1921, som i 1920, at Regeringen havde bundet sig til Glückstadt, og at det, der er foregaaet af Forhandlinger med andre, har været det rene Spilfægteri, som ingen som helst Betydning havde. Glückstadt arrangerede Laanet 1921, og han overvandt Finansministerens Betænkeligheder ved til sidst at bilde ham ind, at der forestod et stort internationalt Laan til Tyskland. Nationalbanken og de øvrige Banker erklærede, at det havde de ikke noget som helst Vidende eller Mening om, men, sagde de, hvis det var rigtigt, hvad Glückstadt dér kom og fortalte, kunde de naturligvis ikke paatage sig Ansvaret for at fraraade Laanet; men under Forhandlingerne mindede dog Handelsbankens Direktør, Hr. Nørgaard, om, at der dog var optaget en Slags Forhandlinger, ført Forhandlinger om et indenlandsk Statslaan — om det ikke var rimeligt, at disse Forhandlinger blev fortsat, var vel hans Mening. Men Finansministeren fejede alle disse Betænkeligheder og Indvendinger til Side; han fulgte imod de andre Bankers positive Raad Landmandsbanken og Glückstadt.

Som alt sagt, der er en tydelig Uover-